

Biz ne çok öldük bu yurttta, ne derin yaralarımız oldu hep kanayan. Kanayan ve sus-kunlaştıran. Sessiz isyanların yürek dağlaması. Korku değil ama! Korkuyla ilgisi olmayan başka ve acı veren bir duygu. Korku acı vermez insana. Korku ya sindirir ya saldırtır. Başka bir duygu; kahretmek gibi ama tam o da değil... Bu yurttta her öldürölüşümüzde biraz daha içimize işleyen duygu yalnızlık olmalı. Kendi memleketimizde ne kadar yapayalnız olduğumuz duygusu. Bizi belirleyen ve içimize döndüren duygu bu olmalı; yapayalnızlık hissi.

Katil, siyah Mercedes ve güller ve kurt işaretleri ve tekbirler ve sloganlarla tahliye edilirken ekrana kilitlenmiş ruhumuz, bir çöl ikliminin susuzluğuyla kutbun soğuk rüzgârına kapılmış gibi ürpermedi mi? İşte böyle derin bir yalnızlık duygusu, kimsesizlik. Susuz ve kıraç; **Anadolu** bozkırı. Çıplak dağlar, kurumuş topraklar ve biteviye uzanan, bizi içinde kaybolmuştuk duygusuyla boğan bir yalnızlık.

Çınlıçıplak bir adaletsizlik duygusu. Tamam ben/biz farklı düşünüyor olabiliriz. Memleketin ve dünyanın ne olursa daha iyi bir dünya olacağına dair fikirlerimiz farklı olabilir. Olabilir. İyi ama ben/biz bir karıncayı bile incitmekten çekinerek ve otların daha yeşil, kuşların daha cıvıltılı ve insanların daha insanca yaşaması için uğraş veriyoruz. Yalnızca **"insan"** olmaya değer veren ve değerli olmak için insanlığımızdan başka hiçbir sığata ihtiyacımız olmadığına inanırken ve yalnızca konuşmak, anlatmak, önermek, dinlemekken amacımız bize nasıl kıyıyorlar? Şaşkınlık ve kırılgnalık.

Bir otobüs durağının yanı başında bir sabah yığılıp kalmak kurşunla; kontağı çevirdiği anda havaya uçan otomobilde bedenın dağılması; postayla gelen koliyi açtığında kapı önünde patlayan bomba; ön cama yaklaşan adamın elinde gördüğü üzerine doğrultulmuş silahın patlama hali; yığıldığı yerde üzeri gazeteyle örtölmüş güzelim aydınlık kafasından sızan kan içinde bir yüz. Dayakla kesilmiş soluğun bedeninin gece yarısı kaldırım kenarına atılması. Alevler ve dumanın kapladığı bir otel odasında soluksuzluk. Yalnızlaşma, biteviye bir yalnızlaşma hali.

Yaşadığı ve inandığı gibi, daha eşit ve adil ve özgür bir dünya düşü gibi karşılamak ölümü. Sessiz ve metin. İntikam çığlıkları atmadan, olmasını umduğı dünyanın kurallarıyla adalet istemek. Sabırla beklemek. Yumuşak ve fakat hüznölü bir sesle **"lütfen"** demek, **"lütfen katilleri bulun, bakın delilleri toplamalısınız, soruşturmaya hukuk kurallarına göre yapmalısınız, bu sizin göreviniz"** demek. Bakın öldürölen kişi yalnızca benim eşim, babam, annem, abim, kardeşim, arkadaşım değil. O sadece daha iyi bir dünya için karıncayı bile incitmeden yaşayıp çalışıyordu. Aydınlık kafasından başka hiçbir gücü yoktu ve siz insanları sevmekten başka da inancı. Hepimiz, sizler de dahil daha iyi bir dünyada yaşayalım diye bilgi üretiyordu ve söz söylüyordu ve yazı yazıyordu. Hepsı bu. Yalnızca bunun için yaşayıp çabalıyordu. Haksızlık değil mi sizce de?

Memleket, cenaze törenlerinin sessiz yığınlarıdır. Sonra evlerimize, odalarımıza, korunaklarımıza sığındığımızda hissettiğimiz kırgınlıkla baş başa kalınca üzerimize bir sis gibi çöken ıssızlık duygusu. Ne kadar yalnızmışız gibi hissettiğimiz o anlar. Bize ölmekten ve ölülerimizi saymaktan başka bir şey vermediğini düşündüğümüz bu hayata küsüp küsmeme kararsızlığı.

Katili karşılayanların pekiştirdiği yapayal-nızlıığımız ölülerimize yapacağımız en büyük haksızlık değil mi? Ölülerimiz nasıl insan olmaları dışında hiçbir sıfatı kimliklerine eklemekten yaşadıkları için öldürüldülerse biz de yalnızca insan olduğumuz için odalarımızdan, korunaklarımızdan çıkmalı ve bir araya gelmeliyiz. Sadece insan olduğumuz ve daha eşit ve özgür bir dünya için.

Bu hafta ölülerimizin bir araya getirdiği **"Adalet ve Demokrasi Haftası"**. Yapayalnız değiliz aslında, yeter ki bir arada olalım.